

- [**Home**](#)
 - [**Over ons**](#)
 - [**Agenda**](#)
 - [**Reizen**](#)
 - [**Camping**](#)
 - [**Column**](#)
 - [**Media**](#)
 - [**Contact**](#)
 - [**Links**](#)
-

- [**Deel 11**](#)
- [**Deel 10**](#)
- [**Deel 9**](#)
- [**Deel 8**](#)
- [**Deel 7**](#)
- [**Deel 6**](#)
- [**Deel 5**](#)
- [**Deel 4**](#)
- [**Deel 3**](#)
- [**Deel 2**](#)
- [**Deel 1**](#)

Column

Deel 6

De taiga in Siberië.

De afstanden zijn hier enorm, dus we rijden nog een hele dag door deze uitgestrektheid eer we Krasnojarks bereiken. Onderweg komen we vandaag een hele motorclub tegen. Ze zijn onderweg naar een feest en zijn al een beetje begonnen met indrinken, zullen we maar zeggen. Ze hebben natuurlijk alleen maar oog voor onze BMW, maar Ad gaat ook hun voertuigen bewonderen. Er zijn tig zijspannen alle vol beladen, minimaal vijf personen per span, en vaak meer. Dan nog een paar solo motoren die met allerlei zelfgemaakte frutsels zijn verfraaid en zo duidelijk meer status hebben verkregen. We maken foto's en krijgen een fles wodka mee,

of we willen of niet. In Krasnojarks zoeken we een hotel, of in ieder geval een kamer voor een douche en even relaxen zonder gezeur, tenminste als je iets vindt waar je niet uren kwijt bent aan het slepen van spullen en plek voor de motor zoeken. Meestal moet de motor naar een stajanka, of wel bewaakte parkeerplaats en moet je alles wat je nodig hebt of denkt nodig te hebben, weer uitzoeken, ompakken en meeslepen. Daarbij zijn het vaak hele muffe bedompte kamers in die hotels die vaak ook nog als hoerentent dienst doen. Een van de redenen dat we toch het liefst kamperen en alles bij de hand hebben. We hebben geluk als we vragen bij een tankstation nog ver buiten de stad. Ze hebben hier een kamer vrij, of we kunnen de tent opzetten achter het gebouw. De keus is snel gemaakt, we nemen de kamer met WC en douche. Allemaal net geveerd, schoon en fris. De motor staat buiten voor het raam, binnen handbereik. Dus heerlijk douchen, lekker luieren op bed en in je blote kont rondlopen zonder ongedierte... Wauw! We zijn vandaag precies twee maanden onderweg, dus dat

is ook wat luxe waard. Later blijkt het bed wel een soort hangmat model, de ijzeren spiraal zakt bijna tot aan de grond door. Dus gooien we voor het slapengaan het matras op de grond en hebben toch een beetje het kampeergevoel.

Vrijdag 27 juni, Krasnojarsk

We zijn weer op pad. Het is bewolkt en door de noordenwind zelfs koud. Eerst moeten we een weg zoeken door de stad. We moeten ergens over de rivier de Jenisej, die we al een hele tijd volgen en ik ben blij dat we gisteren op tijd zijn gestopt. Een behulpzame motorrijder loodst ons de stad uit.

Tot nu toe rijden we alleen langs gore industriegebieden met dampende en walmende schoorstenen, maar ook hele complexen die verlaten en vervallen erbij liggen en daardoor eigenlijk nog triester stemmen. Wat wij weten is, dat de werkloosheid hier enorm is en de industrie gedeeltelijk in handen ligt van de maffia. Vroeger was dit gebied het centrum van de verborgen kernindustrie in Rusland. Langzaam zijn we in het hol van de leeuw aangeland. Hier werden mensen naar toe verbannen, we zijn in het centrum van Siberië. Brrrr... ik ben blij als we over de rivier zijn en bordjes 'Irkuts 1092' komen. Net buiten de stad lunchen en warmere kleren aantrekken. Het is echt fris, maar er zijn mooie wolken en op een buitje na is het droog. Het gaat heuvel op en af maar de weg is oké, dus we schieten flink op. 'Irkuts 902'... 'Irkuts 842'. We zitten net voor Kachk. We tanken en eten aan de overkant schaslik en omdat het zo lekker is, nog een portie. We rijden Kachk door, ditmaal volgen we niet de borden, want die sturen je meestal via een hobbelweg naar het industrie terrein. Dus gewoon het centrum in, inkopen doen en weer een uitweg zoeken.

60km achter Kachk vinden we een mooi meertje met picknickende Russen, maar we laten ons niet uitnodigen op wodka en zetten eerst ons tentje op. Dat blijkt achteraf niet z'n goed idee. Een stel jongelui hangt om de motor. Ze willen een stukje op onze motor rijden. Nee, natuurlijk gaat dat niet door. Ze komen daarna terug met een auto die onbemand de berg afhobbelt. Ze breken antennes af van andere auto's en het loopt steeds meer uit de hand. We besluiten in te pakken en weg te wezen. Maar waar naar toe? Geen idee, eerst hier weg. Een

stukje verderop staan een paar luitjes te barbecuen en die mevrouw biedt ons aan mee naar haar huis te gaan, 5 km terug naar Ilanske. We rijden mee, het is elf uur en bijna donker. We weten ook niet waar we belanden, maar ze verzekeren ons dat het er veilig is voor ons en de motor. Dat kun je van deze plek beslist niet zeggen, en voor geen goud wil ik hier overnachten. Dus rijden we mee naar Ilanske, naar een nieuwbouwuurtje vol kleine flatgebouwtjes van vierhoog. Ze wonen in zo'n minuscuul klein flatje met een kamer en een keuken. Alle bagage wordt gezamenlijk naar boven gesjouwd en op het balkon neergezet. Het zijspan wordt afgesloten en op alarm gezet, meer kunnen we niet doen. Er zitten nog veel mensen buiten op de bankjes en de kinderen stoken een vuurtje op het pleintje. Het zoontje van onze gastgevers is apetrots en blijft bij de motor. Binnen is het stik benauwd en Mina begint voor ons te koken. De tafel wordt vol gezet, terwijl ze net gepicknickt hebben. Er wordt nog bier gehaald en ze blijven vragen waarom we met een motor de wereld bereizen! Er zijn toch leukere dingen te bedenken. Dat we in Afrika rond reizen is tot daar aan toe, daar is nog wat te zien, maar hier in Rusland! Onbegrijpelijk! Het wordt laat, uiteindelijk wordt in de kamer de klapbank een bed en wij passen er met onze slaapmatjes nog naast en dan is er nog net plek voor dat jochie.

We zijn al vroeg op en meteen kijken we of de motor er nog staat, dat we gelukkig. Ad gaat direct naar onder, ook omdat het zo eng en benauwd is in dat kleine flatje. Daar ziet hij dan dat er een knipperlicht is afgebroken en de kilometerteller is verdwenen. Ook in het zijspan zijn ze geweest, maar gelukkig zijn de koffers niet opgebroken of meer beschadigd, zover we nu kunnen zien. Onze gastgevers staan er beteuterd bij te kijken. Ad weet het knipperlichtprobleem op te lossen door achter het tweede knipperlicht, overbodig door het zijspan, weg te halen. Nu maar hopen dat er geen kortsluiting is gemaakt. We kijken alles nog eens na, voordat we durven te starten. Mina en haar man verontschuldigen zich steeds weer, maar kunnen er natuurlijk ook niks aan doen. Als je bedenkt wat ze nog allemaal hadden kunnen mollen, valt de schade nog mee. We zijn al lang blij dat ze ons gisteren waarschuwden en zich over ons ontfermd hebben. Ze rijden ons vooruit de stad door en wijzen ons de weg terug naar de M53. De dag begint dus niet zo goed vandaag en hij is nog lang niet voorbij.

We kruisen regelmatig de Trans Siberische spoorlijn en het is druk op de weg, niet dat je hier file rijdt, maar druk wil zeggen; veel slordig door elkaar rijdend vrachtverkeer dat weer uitwijkt voor langzame landbouw en bosbouw voertuigen. Dit alles wordt doorkruist door roekeloos rijdende paters in hun dure Mercedes. We rijden net een uurtje of twee, als ergens achter Taiwet een auto idiote stunts begint uit te halen. Eerst worden we gedeeltelijk ingehaald en blijft de auto vervolgens naast ons rijden. Ik zie Ad vreemd kijken en gebaren van 'wat moet dit nu' vervolgens worden we aan de kant geduwd. Ad stopt en we wachten af wat er gebeurt. De auto stopt ook, midden op de weg en twee mannen stappen uit. Ze staan wat te schreeuwen en zwaaien met een fles drank. Willen zeker ook weer een proefrit, die idioten. Ad rijdt er in een grote boog omheen. Het duurt niet lang, of ze rijden weer achter ons aan. We worden ingehaald en nu snijden ze ons de weg af. Ondertussen dendert het verkeer voorbij en wordt luid getoeterd, maar wat kunnen we doen. Twee idioten komen op ons af, bezopen of ergens anders van onder invloed en willen inderdaad een proefrit. Ze staan midden op de weg te gebaren "hallo friend, me friend, chance car". Wat moeten we hier nu mee beginnen. Ad rijdt, zogenaamd vrolijk lachend, om hen heen en draait dan razend snel terug de weg op. Iets verderop staan twee vrachtwagens geparkeerd en we zetten de motor daar ook aan de kant. Ad is woedend, ook door de stress van vanmorgen en loopt scheldend op die idioten af die nu angst krijgen en hun auto induiken. Ad is razend en begint nu ook te schelden. Maar dan ineens... knal, beng! Er wordt geschoten. Ik schrik me de pleuris. In volle vaart verdwijnen die idioten even snel weer als ze opgedoken waren. Ad scheldt niet meer en is ook wit om de neus. De meestal breed geschouderde vrachtwagenchauffeurs snappen er niks van en wijzen naar hun hoofd.

Tja, gekken hebben we hier al genoeg gezien, even een sigaretje roken en bijkomen. Het wordt steeds grimmiger, ook overdag en vooral op deze hoofdwegen. Hier hebben we absoluut geen zin meer in. We kijken op de kaart, na 5 km komt een afslag naar Kbnatok. Het lijkt erop dat je zo via-via naar Bratsk kan rijden, een stad 223km ten noorden van Tulun. In Tulun wilden we beslissen om via Irkuts, zuidelijk, of via Bratsk en Ustkuts, noordelijk, om het Baikalmeer heen te rijden. Nu heeft het noodlot beslist, want we hebben echt geen zin om die idioten met hun poef poef, nog ergens te treffen. We hebben de laatste dagen geen goede ervaring op gedaan met de over enthousiaste, meestal dronken medeweggebruikers en besluiten nu een rustigere weg te zoeken naar het noorden van het Baikalmeer en slaan dus 5 km verder af naar het noorden richting Bratsk. Bratsk ligt midden in de taiga aan de Angara rivier. De stad is daar ontstaan omdat er een grote elektriciteitscentrale is gebouwd. Daarvoor hebben ze een grote dam aangelegd tussen de rotsen van een natuurlijke verenging in de Angara rivier. Dit is de enige afwatering van het Baikal meer, dus het hele jaar rond van water verzekerd. Dat weten we allemaal nog niet als we afslaan van de doorgaande weg, de M53. Er staat meteen een bord dat er aan de weg wordt gewerkt! Zover wij het kunnen ontcijferen staat Bratsk er toch bij aangegeven dus we wagen het erop... binnen door naar Bratsk.

Er was eens in de taiga, deel één: Binnendoor naar Bratsk.

De weg is kwalitatief goed en rustig, met af en toe een tractor. 40km na Kbnatok zoeken we een plekje, en dat vinden we bij een zandafgraving. Geen kapotte drankflessen of andere rotzooi, dus een goed teken dat het hier rustig blijft. We zetten het tentje in het zilverzand, wilgenroosjes voor de deur en de wereld is weer rozengeur en maneschijn.

Zondag 29 juni, verder op pad de taiga in. Nu op een grindweg die als een verhoogde dijk door het landschap slingert, bergop en bergaf. Tot aan de horizon zie je dennen- en berkenbossen.

Al te hard moet je hier ook weer niet door de bocht gaan, dat blijkt als we onder

aan de weg een auto dwars zien staan. Er staan twee mannen en een vrouw met baby beteuterd bij te kijken. Het is net gebeurd, maar niemand is gewond. Alleen de wielen staan een beetje raar onder de wagen en ze vragen om hulp. Telefoon... tja die heeft hier natuurlijk geen ontvangst meer. Ze willen terug naar Yyhcknn, voor ons 50 km verderop, hoewel die vrouw meent dat het maar 15 km is. Vijf minuten later komt nog meer verkeer en deze mensen nemen hun mee in de auto en wij gaan weer door richting Yyhcknn, maar eerst tanken in Jecoropck en vragen naar de weg. Er staan wel wat oudere mannen en ze vertellen een heel verhaal, maar we verstaan alleen "tak" en "paton". Met ons Russisch komen we niet ver. Zelfs als we naar brood vragen begrijpen ze er niet veel van, "chleb"... of "gleb", wat normaal wel als 'brood' wordt verstaan, werkt hier niet. We zoeken net zolang in het dorp tot we een winkeltje hebben gevonden. Zo groot is het er niet. Hier staan ze niet zo heel gek te kijken van twee Nederlanders met een motorfiets en we krijgen zelfs koffie op straat van een lieve mevrouw. Het zijn grote, flinke vrouwen met hoofddoeken en gezwollen mollige gezichten en vaak hele slechte tanden. Ook in het winkeltje ontstaat een grote discussie als we de weg naar Bratsk vragen, en er schrijft nog iemand wat op een papiertje; uitleg over een 'atraz' die we onderweg zien? Ze wijzen met handgebaren naar iets groots, maar onzichtbaars in de lucht. Wat dat ook zijn mag, we moeten daar afslaan. We raken toch overtuigd dat er een weg is. Net even buiten het dorp staat een politiepost en een slagboom. Die staat wel open, maar toch even stoppen en vragen. Ik wil niet een of ander eng, bewaakt gebied inrijden. Dus ook hier nog even bevestiging zoeken. "Da, da, Bratsk" zegt die meneer en hij vindt het verder ook niet vreemd dat we die kant op willen. We worden doorgelaten, dus we gaan verder op dit pad. Het is niet veel meer dan een smal kleigrindpad door de ondoordringbare bossen van de taiga.

Hele stukken zijn als een dijk aangelegd door de vlakkere dalen en dan weer flauw omhoog om de heuvelrug te volgen, steeds maar verder slingerend de taiga in. We zien vandaag nog twee andere auto's, dus lekker rustig. We zijn uiteindelijk, als we kamp maken, maar 80 km opgeschoten. Het is een heel gehobbel op deze grindpaden en het wiel van het zijspan trilt los. Onze stoere bak is maar een watje en niet op deze avonturen gebouwd. We krijgen het wiel weer een beetje vast aangetrokken en in het vervolg rijd ik achterop de duo-zit mee, om het zijspan te sparen. Morgen moeten we nog 80 km en dan hopen we ergens te zijn waar we beter kunnen repareren. We maken niet ver van de weg kamp, hier komt toch geen verkeer meer.

Maandag 30 juni.

We gaan met frisse moed weer op pad. Er is ons verteld dat er ergens na 131km vanaf het tankstation een splitsing moet zijn, nu nog 51km. Het is droog en de hemel ziet er oké uit. Ik ga weer achterop mee en na tig kilometer komt een antenne aan de horizon in beeld. 'Atraz', of zoiets staat op ons papiertje, dus dat zal wel de antenne zijn? Daarna moet er een splitsing komen... Even later zien we een kamp, dat wil zeggen een woonwagen en een paar afgedankte machines. Het is een bosbouwkamp. Voordat we zijn afgestapt komt er al iemand aangerent en vraagt het een en ander, waarvan we niets begrijpen. Wel snappen we dat hier niet snel iemand onverwacht voorbij komt. Over 3km komt de splitsing waar we dan rechtdoor moeten volgens deze meneer! Dosvidania is rechtdoor, links of rechts op een Y splitsing? Geen idee, we rijden maar eerst eens er naartoe. Dan zit ineens een bus achter ons die inhaalt en in volle vaart de rechter baan kiest. Dat is ook het meest bereden spoor. We overleggen. Op het briefje staat links, een kleiner weggetje voor 'machina malinkie' d.w.z. voor kleine auto's, heeft die meneer erbij gezegd. Links dus, maar na 3 km weer een Y splitsing... We besluiten terug te gaan naar het kamp en er wordt weer op

papier getekend; Eerste splitsing links, tweede rechts voor de zekerheid vragen we de kilometers; stovatia...120 kilometers. Hè? Volgens onze kaart is het hele stuk 165km, waarvan we er al 131km erop hebben zitten. Zij zullen het wel weten, of rijden we rondjes? Er wordt nog naar sigaretten gevraagd en we delen de laatste vier, twee voor hem en twee voor ons. Dus eerst links, dan rechts en een slecht stuk met veel zand en houten bruggetjes. We tellen de kilometers, na 21km weer een kamp en erna weer diepe sporen van vrachtwagens. Ad moet flink stuurmanskunst verrichten en we tuffen hobbeld de bobbel door de taiga. Die laatste meneer van de sigaretten vroeg nog wat we doen als we beren tegen komen. Daar denken we maar even niet aan, we hebben andere zorgen: het zijspanwiel en hoe komen we weer in de bewoonde wereld? Na 20 km zien we weer een woonwagen, deze is ingericht als gaarkeuken. Honden blaffen en we stoppen weer, beter een keer meer vragen dan verdwalen. We moeten mee, thee drinken en de kok vertelt ons dat het nog 140km is naar Bratsk! 120km min 40km is bij ons 80 km, wat is dit?! We laten onze kaart zien om te vragen of ze weten waar we zijn. Daar worden ze het niet over eens. Druk heen en weer geklets en nog iemand erbij gehaald. Die meneer is hier met een bus om het kamp te bevoorraden en weer een klein moment van blijdschap. Er wordt verteld dat na 40km een politiepost komt en dan 9 km verder een weg naar links. Vanaf daar een asfaltweg, 100km tot Bratsk. Ons geluk is maar kortstondig, want een ander vertelt weer dat die afslag niet mogelijk is voor ons met het zijspan, teveel modder. Wij moeten daar rechtdoor, 100km off road door de taiga naar Bratsk. Onze kok vertelt dat hij zelf een kleine motorfiets heeft en binnen vier uur thuis kan zijn. Ja, hij wel, wij zijn verder van huis en willen ook niet naar huis. We willen alleen maar naar Bratsk, en het liefst vandaag nog. We bedanken voor de thee en de uitleg. Er moet een weg zijn, dus weer door, maar niet lang. Het zijspanwiel wiebelt steeds meer en we halen het gereedschap uit om alles nog eens aan te draaien. Ik zoek ondertussen naar een pakje vloeitjes. We hebben nog een oud pakje shag en het zal nog wel even duren eer we weer kunnen bevoorraden. Ad probeert alles weer strak aan te draaien, maar het helpt niets. De as is geborgd met een splitpen, dus die kan niet los. Het geheel is uitgesleten en door de speling rammelt langzaam alles verder los. Inmiddels dus 11 km van het laatste kamp. Het is drie uur na de middag en het ziet er uit alsof het gaat regenen.

De weg wordt steeds slechter en het kan niet lang meer duren, of we rijden ons vast in de modder. Een heel stuk zo breed als de weg, met diepe sporen vol water en blubber en jawel... blub, blub, blub het voorwiel verdwijnt langzaam maar zeker in de blubber. Hier komen we niet meer door, hopelijk wel nog terug? De modder zuigt, is niet weg te scheppen en blijft aan je handen kleven. Graven helpt niet, huilen helpt ook niet, dus gaan we duwen en trekken, dat helpt ook al niet. We zoeken een stuk hout dat we als hefboom gebruiken. Om het voorwiel uit de blubber te krijgen leggen we telkens stenen eronder. Uiteindelijk zakt het niet verder meer weg. Nog meer stukken hout, gelukkig volop te krijgen hier, want nu moet de achterkant verschoven worden.

De weg is op een soort dijk aangelegd en we staan op het randje, daarna loopt het anderhalve meter naar beneden en daar willen we ook niet terechtkomen. Dus Ad moet trekken met een touw aan het zijspan en ik duwen aan het achterwiel. Centimeter voor centimeter krijgen we het recht getrokken met het gevolg dat het voorwiel weer van de stenen glijdt en nog eens in de blub verdwijnt. Dit herhalen we tig keer, weer opkrikken met de houten hevel, opvullen, duwen, trekken enzovoort. Twee uur later hebben we weer enigszins vaste grond onder de wielen. We zijn er nog niet uit en staan op een soort eilandje. Eerst moet de motor gedraaid of... we horen een geluid, een auto komt ons tegemoet en ploetert door de blubber. Ze stoppen een stuk verderop, op een veilige vaste grond en vragen of we hulp nodig hebben. Zo zien we wel uit geheel onder de blubber. Ze trekken ons door de laatste blubber achteruit en we zijn terug bij af. Er is geen doorkomen aan en verderop alleen nog meer modder volgens die meneer van de jeep. Ons sprookje "Er was eens... in de taiga" wordt langzaam een drama. Dus besluiten we terug te gaan. Een teleurstellend besluit en als het gaat regenen zullen we weer dezelfde problemen krijgen, maar het regent nog niet en het is 21 km naar het laatste kamp. Nog eens overleggen, we weten het ook niet meer. De kilometers kloppen niet en terug gaan is ook niet aantrekkelijk maar dit keer heeft de taiga gewonnen en we rijden slingerend en glibberend terug. Ad is doodmoe en het kan niet uitblijven dat we weer een schuiver maken en dit keer blub blub het zijspanwiel naar de diepte van de taiga verdwijnt. Nee, nee, nee!!! niet nog een keer! Maar 4 km gereden en dan moeten we weer duwen, trekken, stenen stapelen en heffen. We graven zelfs een stuk weg af om op het hoger gelegen randje te komen. Ook nu krijgen we na veel gepuf de motor toch weer op het droge maar nu moet er echt een wonder gebeuren. Ad is helemaal op en we scheppen met de moed der wanhoop de modder van de remschijven en dan, ja dan begint het sprookje weer want... Er komt in de verre verte, uit de richting van Bratsk, iets aangehobbeld en slingert langzaam dichterbij. Wat is dit en wat doet het hier zo laat? Het is nu tien uur 's avonds. Het komt langzaam dichterbij. Het is een witte bus en we zitten stomverbaasd naar hen te kijken en zij naar ons natuurlijk. Waar we heen willen wordt ons gevraagd? Tja naar Bratsk eigenlijk. "Maar dan rijden jullie de verkeerde kant op!" en ze wijzen achter zich... "Bratsk ligt daar!" Ja dat weten we. Ze zijn met zijn drieën op weg naar het volgende kamp om er onderdelen af te geven. Het is een soort vliegende brigade en zij weten hier echt de weg. Ze hoeven ons en de motor maar te bekijken om te zien dat het ons niet meezit vandaag. Er wordt kort maar krachtig duidelijk gemaakt dat het twee uur gaat duren eer ze terug zijn en als we willen wachten nemen ze ons daarna mee op sleeptouw. Volgens de chauffeur, Serge, is het nog 35km modder en dan 100 km asfaltweg! Hoezo asfalt?! we kunnen onze oren niet geloven. Dit is een verschijning, een fata morgana in de taiga... drie mensen heel vriendelijk, niet bezopen en om ons bezorgt. Ze moeten verder en er wordt nog eens gevraagd of we wachten en daarna mee willen? Wat een vraag... Natuurlijk wachten we! Daar zitten we dan, we zien het busje in de taiga verdwijnen en we zijn weer alleen, alhoewel, tussen de dennen en de berken ritselt van alles. Ad kan uitrusten, we pakken de stoeltjes uit en maken koffie, krijgen een schitterende zonsondergang en wachten op wat komen gaat.

We draaien de motor weer om richting Bratsk en verwerken nog een regenbui. Net geen twee uur later horen we onze reddende engel, in zijn witte bus, weer aan komen. We pakken ons boeltje snel op en gooien onze bagage in de bus of te wel de 'Russian jeep' zoals de chauffeur zelf zijn auto noemt. Ik kruip voor in de bus en de exodus kan beginnen. Het is al aardig donker en Ad en Serge spreken in gebrekkig Engels af hoe en wat te doen als het niet meer gaat. Als Ad met zijn lichten seint stoppen ze en dan wordt hij op sleeptouw genomen. Oké, pajegele, we gaan op pad, slinger, slinger door de taiga. De bus is een vierwiel aangedreven Oasis, made in Russia, hoog op de wielen trekt hij langzaam door de blubber.

Het lukt Ad om onze eerste vastloop plek op eigen kracht door te komen, geen bagage en geen passagier scheelt een hoop. Een paar kilometer verder moet dan toch gesleept worden en hier waren we inderdaad zelf nooit meer doorheen gekomen. De modder staat tot aan je knieën als je uitstapt maar Serge weet precies waar het gaat of niet gaat. Ze haken Ad weer af en stoppen bij een volgend kamp, daar stappen de twee medepassagiers uit en een andere meneer rijdt mee naar Bratsk. Ze vragen of we thee willen drinken? Nee dankjewel, Ad wil zo snel mogelijk het leed geleden hebben dus weer 'pajegele' de nacht en de blubber in. Er zitten stukken bij van wel 500meter modderplassen en ik hoop maar dat de motor dit overleeft. Wonder boven wonder loopt hij iedere keer

weer verder na zo'n sleep partij. Ik hou de spiegel in de gaten of de motor in zicht blijft, terwijl Serge uitleg geeft over alles wat de weg kruist, zoals fazanten en konijnen en hoe die dan in de soep of ragout verdwijnen. Hij vertelt over zijn familie en dat hij bij zijn moeder rozen kweekt... Siberische rozen. Hij blijft rustig geeft raad en drinkt alleen water. Hoe is het mogelijk, zijn we nog wel in Rusland? Nee, we zijn in Siberië en in de taiga en Serge is een echte Sugnuik wat wil zeggen geboren en getogen in de taiga. Hij geeft telkens de kilometerstand door, nog 30km naar de harde weg, nog 20km, nog 10km, dan komt ook de te verwachten politiepost en dus na 9 km ergens links, Serge knikt. Die mensen in het kamp hadden toch gelijk. Deze weg was voor ons einde verhaal geweest, zonder Serge en zijn Oasis, het merk van dit vreemde voertuig.

Nu wordt Ad weer een stuk door de taiga gesleurd, we hopen dat er geen stenen of boomstammen onder de modder verborgen liggen. Meer kunnen we niet doen we zijn overgeleverd aan het geluk, anders blijft het voor eeuwig taiga. Maar het blijft goed gaan. De laatste kilometers moeten we nog twee keer gesleept worden. Het begint te regenen en niet zo'n beetje. De sleepkabel breekt en een hoop gepruuts en geklooi eer we weer verder kunnen, iedereen is door en door nat. Nog een steile helling en we staan op Russisch asfalt, ongelooflijk maar waar. Dus iedereen onderweg had wel een beetje gelijk... er is een weg naar Bratsk. We zullen naderhand op een kaart van Serge zien waar we ergens gereden hebben... maar beslist niet op de weg die wij op de kaart dachten te zien. Ad wordt losgekoppeld en moet nu nog de 100 km naar Bratsk rijden met het steeds meer zwabberende zijspanwiel. Serge praat hem moed in en geeft aan dat we bij zijn moeder kunnen slapen en welkom zijn. We zijn al meer als overtuigd van zijn goede bedoeling. Hij legt Ad uit dat hij berg op wat harder rijdt om de helling te halen en dan weer wacht. Hij kent de weg op zijn duimpje, waarschuwt nog voor het Russische asfalt en zegt "me stop, you stop, oké?". We gaan weer op pad. Ik zit nu achter in de bus. Serge meent dat ik moet gaan slapen maar ik denk er niet aan en blijf Ad in de gaten houden. Het regent pijpenstelen en weer wordt het aftellen 90 km, 80 km en bij 70 km komt een afslag en een stop voor koffie bij een tankstation. Ad is door en door nat en staat te bibberen van vermoeidheid en de kou. Maar we moeten toch verder en uiteindelijk komen de eerste huizen en bewoonde wereld in zicht. Serge wil onze medepassagier nog thuis afzetten eer hij naar huis rijdt en vraagt Ad bij een rotonde te wachten. Nog voor ik kan uitstappen, rijdt hij alweer door en zie ik Ad in de verte verdwijnen, dit gaat me door merg en been. Serge stelt me gerust, only five minutes, maar ik wordt er helemaal misselijk van. Het is uiteindelijk echt niet ver en zelfs minder dan vijf minuten eer we weer bij de rotonde terug zijn en Ad weer achter ons aan rijdt. Nog 2 km naar zijn moeders huis. Het is inmiddels 5 uur in de morgen. Ad staat te rillen en te trillen op zijn benen als hij van de motor stapt. Snel naar binnen, ik zoek nog droge kleren en sluit de koffers. Serge meent dat hier niks gestolen wordt maar na onze eerdere ervaringen toch maar even voorzichtig. Ad heeft dan al van de gastvrijheid geproefd, zit met zijn voeten in een warmwaterbad en wordt met warme thee verder opgewarmd. We zijn 'thuis' in Bratsk.

Einde deel 6

Volgende maand het vervolg van onze wereldreis!